

den ene eller den anden Form derfor, er praktist taget ligegyldigt, det vil væsentlig bero paa praktiske Hensyn, hvilket man altsaa vil vælge, men en af Delene, maa jeg fastholde, maa vælges. Alt, hvad der ved Iste Behandling blev nyttret overfor det, jeg tillod mig at bemærke, og til Forsvar for en Bestatning af den uproduktive Formue, kan jeg aldeles ikke tillægge nogen Betydning. Man nævnde en Mængde Ting, man remsede op den ene Ting efter den anden og sagde: „Naar nu En istedetfor at købe Obligationer gaar hen og kjøber smukke Klæder, skal han saa ikke beskattes? Hvorfor skal den beskattes, der kjøber Obligationer, men ikke den, der kjøber Klæder, og man kan jo variere det i det Uendelige ved at nævne en uhyre Mængde Ting, Bøger, Møbler og Siguende. Det kan man ganske vist gjøre; det er klart, at det gjælder derom som Peder Baars saa rigtigt siger overfor Peder Ruus's Argument: Den Syllogismus kan og gjøres om min Hat. Det vil jeg ikke benegte, men alle disse Ting have ikke nogen slaaende Betydning for mig, idet jeg nemlig svarer til det Altsammen: Naturligvis skal der ikke svares Skat deraf, fordi Vedkommende ikke har nogen Indtægt deraf, fordi det er draget ud af Samhandelen paa samme Maade som, naar det er en Forbrugs-gjenstand, saa er den foreløbig ligesaa godt gaaet ud af den formuefrembringende Virksomhed, som om den allerede var forbrugt. Ser man nu hen til de egentlige, rettelige, nationaløkonomiske Principer, kan jeg ikke se rettere, end at det ligger ligefrem deri, at det ikke giver Indtægt, at der ikke kan kræves Skat deraf, og vil man se hen til de saakaldte Billighedsbetragtninger og sige, at det er ubilligt, at den, der kjøber Bøger og Malerier, skal gaa fri for Skat, medens den, som kjøber Obligationer, skal beskattes, saa siger jeg, at saa maa jo Billighedsbetragtningen føres videre dertil, at det ogsaa er høist ubilligt, at den skal gaa fri, som anvender Pengene til Drit; her er ganske vist Pengene forsvundne med det Samme, gaede op i Nydelser, men de ere jo ligesaa vel forsvundne fra Om sætningen fra det Dieblit, Vedkommende har anbragt dem i en Forbrugs-gjenstand. (Modsigelse). Ja, det er netop det, jeg ikke kan indrømme, det er den egentlige *petitio principii*, at man siger, at det er Formuen, man skal beskatte, medens jeg siger, at det er Indkomsten, der skal beskattes. Staten skal ikke tage et Stykke af den Vedkommendes Formue; nei, den skal tage en Del af den Forøgelse, den Indvinding, som Stat og Kommune, som Samfundsforbindelsen i det Hele hjælper til at frembringe.

Det er ogsaa af de Vædringsforslag, jeg havde stillet, jeg havde endog paa to Maader givet Udtryk for min Tanke i denne Retning, men da de ikke fandt Tilslutning hos Flertallet, har jeg ikke fundet mig foranlediget til at stille dem op her. Jeg erkjender jo forøvrigt, at Flertallets Forslag ogsaa paa dette Punkt er blevet bedre derved, at det har forhøiet det Beløb, som ved Formuens Beskatning kan fradrages som skattefrit, fra 1,000 til 3,000 Kr.; forhøies det hyderligere til 5 à 6,000 Kr.; vil jeg deri finde en Smødelommen af min Antagning; saa vilde Formueskatten for en væsentlig Del blive en Luxuskat; den vilde vel hvile paa andre Punkter end Indkomsts-katten, men dog ogsaa have Noget for sig. Det er jo Noget, man kan overveie senere. Jeg har, som sagt, ikke kunnet Andet end finde det meget godt, at denne Sag er bleven behandlet i Udvalg, men jeg betragter Behandlingen i Udvalget væsentlig som en hyderligere Forberedelse til den Behandling, som vi vel forhaabentlig til næste Aar eller ialtsald adaare kunne komme til at undergive denne Sag, naar den fremkommer behørig forberedt ved det Materiale, som Regjeringens Initiativ alene er istand til at skaffe tilveie. Et øret Medlem siger, at vi kunne ogsaa skrive Love. Det kan nok være; men Love og Love ere to Ting, og navnlig med Hensyn til Love af denne Natur er det jo upaatvibelig-saa, at der kræves Forberedelse, som man ikke selv ved den dygtigste Virksomhed fra dette Things eller dets Medlemmers Side kan vente at se fyldestgjørende varetagne gennem deres Initiativ. Men jeg haaber ogsaa, at der i det, der er fremkommet, og i de Duster, som ogsaa fra forskjellige Sider i Landet ere fremkomne om at se Noget fremmet paa dette Punkt, vil være en Spore for den høie Regjering til at fremkomme med et Lovforslag enten til næste Aar eller senere, og jeg vil idetmindste meget opfordre Regjeringen dertil, og jeg vil meget ønske, at den vil gjøre noget Saadant. Et Lovforslag angaaende denne Gjenstand vilde jo, naar det fremkom fra Regjeringens Side, kunne gjøre Regning paa at blive mødt her i Thinget med den største Velvillie. (Afbrydelse). Vilde det ikke? Ja, det forekommer mig, at Forudsætningen om det Modsatte vilde være utillabelig; det er Noget, jeg ikke vilde tillade mig overfor Flertallet at antage, at det kun skulde finde denne Sag betydningssfuld, vigtig og nyttig, naar den fremkom ved dets eget Initiativ, men derimod ikke, naar den fremkom ved Regjeringens Initiativ og forberedt af Regjeringen. Det er Noget, som jeg ikke vil tillade mig at forudsætte, og som jeg ikke vil forudsætte. Jeg